

Zülal İNCEKOCA BAHAR KOKUSU

Ece bir bahar sabahı güzel bir kokuyla uyandı. Sanki Dünyanın en güzel kokusuydu. Ece bu kokunun nereden geldiğini anlayamadı ama bu koku çok hoşuna gitmişti. Uyanır uyanmaz elini yüzünü yıkayıp üstünü değiştirdi ve annesinin yanına kahvaltıya gitti, annesine günaydın diyerek kahvaltıya başladı. Daha sonra babası da yanlarına geldi. Ece babasına bu kokunun nereden geldiğini sordu babası ise bu kokunun bahar kokusu olduğunu biliyordu fakat Eceye bu kokunun nereden geldiğini araştırmasını istedi. Ecenin kafası karışmıştı bir kokuyu mu arayacaktı. Ece bunu duyduktan sonra kahvaltısını hemen bitirdi ve bahçeye koştu ve eline büyüteç alıp kokuyu aramaya başladı bunu gören annesi ve babası gülmeye başladı Ece ise neye güldüklerini anlamamıştı utanmış yüzle neye güldüklerini sordu annesi şöyle cevap verdi:

-Kızım sen kokuyu büyüteç ile mi arıyorsun? Ece şaşırılmıştı koku neyle aranır ki? Ece şaşkın bir yüz ifadesi ile annesine:

- Anne koku başka ne ile aranır ki?

Annesi Eceye:

-Burnun ile arayabilirsin kızım koklayarak bu güzel kokunun nereden geldiğini bulabilirsin.

Ece tamam anne şimdi anladım kokuyu koklayarak bulacağım dedi ve kokuyu aramaya başladı. Ece bahçede bir sürü yere gitti fakat kokunun yerini bir türlü bulamadı bunu gören babası Eceye bunun bahar kokusu olduğunu söyledi. Ece babasına teşekkür etti. Ece bu kokuyu arkadaşlarına anlatıp bunun bahar kokusu olduğunu söyledi ve arkadaşlarıyla bahçede bu kokunun tadını çıkardılar.

Asiye DEMİRBİLEK BİLSEMDİR ORASI

Bilsem dir orası
Eğitim Öğretim için çok yararlı
En bilgilendirici yerdir
Öğretmenler çocukları çok sever

Bilsem dir orası
Eğlenceli, bilgilendirici
Okullardan çok farklı
En güzel okuldur

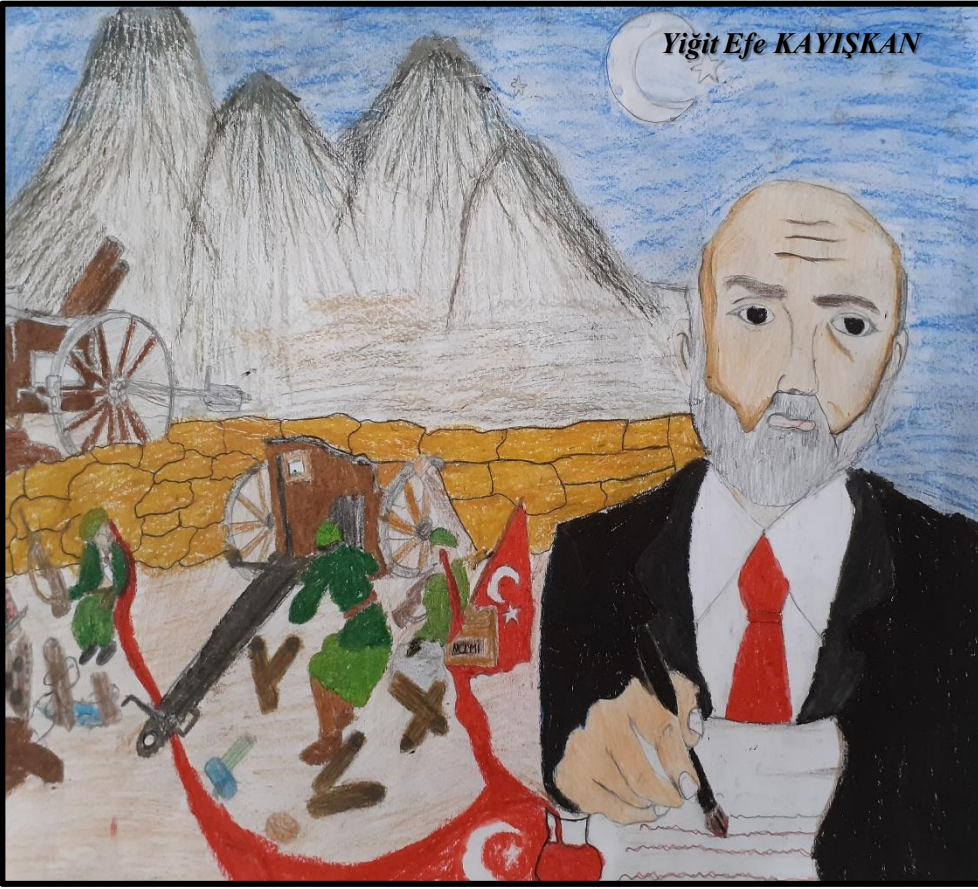
Bilsem dir orası
Ödevleri çok yaratıcı
Öğretmenleri çok sevgi dolu
İşte o yer bilsem dir.

Öykü ÇALIŞIR YUNUS EMRE

Sevgiyi ,saygıyı, hoşgörüyü
Sen öğrettin Yunus Emre
İnsanlara saygılı olalım
Yunus Emre'yi unutmayalım

Allah sevgisi hep içinde
Dolaştın gündüz gece
Hakki doğruyu aradın
Hep içimizde yaşadın

Şiirlerin ilahi oldu
Gönüllerimizi doldurdu
Kalbimiz huzur doldu
İyi ki varsın Yunus Emre

Zeynep Zülal ÖZEROĞLU
YUNUS EMRE

Yaşamı boyunca hakkı zikretti
Umudu hiç eksilmedi
Nasip etti dua etti
Ulu rahmana hamd etti
Sabır onun için büyük nimet

Elinde asası gezdi diyar diyar
Miskin Yunus'tu o mazlumlara yar
Resülüne idi en büyük hasreti
Erenler ereni Aşık Yunus Hazretleri

Zeynep Zülal ÖZEROĞLU
BENİM ÖYKÜM

Merhaba ben Zeynep Zülal, 3 Ocak 2011 yılında soğuk bir kış gününde dünyaya gelmişim. 2012 yılının Şubat ayının son günlerinde yürümeye başlamışım. Aslında yaşama girmeden yürüyormuşum ama hastalanınca bırakmışım. Yine bu yıl nisan ayında ağabeyimin doğu gününde ona "Abisi!" diye seslenerek yavaş yavaş konuşmaya başlamışım ve kısa zamanda konuşmayı çözmüşüm. Üç dört yaşlarımda her gün annemle birlikte ağabeyimi okula bırakırmışız. Ben her defasında "Beni neden okula bırakmadın anne?" diye ağlarmışım. Küçükken ilgi duyduğum eşyaların genelde kalemler, defterler, hikaye ve boyama kitapları olduğunu söyler ailem. 2015-2016 yıllarında kreşe başladım. Kreşte arkadaşlarımla sürekli öğretmencilik oynuyorduk. Mayıs ayında kreşimizin bahçesinde annelerimiz için program hazırlanmıştı. Programda sınıfımızla beraber annelerimiz için bir gösteri yapmıştık. Kreşimizin bahçesinde her yer anne ve çocuk fotoğraflarıyla süslenmişti, çok güzel bir gündü. Bir yıl sonra anaokuluna başladım. Farklı bir öğretmen ve farklı arkadaşlarım olmuştu. Okul ortamını sevdiğim için hep severek gidiyordum anaokuluna. Anaokulundan da mutlu bir şekilde mezun oldum. 2017-2018 eğitim öğretim yılında 1. Sınıfa başladım. Okumayı ve yazmayı bildiğim için çok zorlanmadan birinci sınıflı tamamladım. 2. Sınıfa başladığımda öğretmenim BİLSEM sınavına girmemi söyledi. Aslında BİLSEM okullarını biliyordum ve bu okullara gitmeyi de çok istiyordum. Sınava girme düşüncesi beni heyecanlandırmıştı. Sonra sınavlara girdim. Tarama Sınavı'nı geçip Genel Yetenek alanında başarılı olup artık bir BİLSEM öğrencisi olmuşum. Bu yıl unuttuğum anılarımdan birisi de 3 Mayıs günü akşam saatlerinde ağabeyim ve arkadaşlarıyla Türk Telekom-Darüşşafaka maçını izlemeye gitmemizdi. Ne güzel bir gündü. 2019-2020 yılı başta ülkem olmak üzere tüm dünya için çok zor bir yıl oldu. 3. Sınıfın 2. Dönemini hiç alışık olmadığımız bir şekilde geçirdik. Hala da zorluklarıyla devam ediyoruz. 4. Sınıftayım yüz yüze derslere devam ediyorum ama yinede okullar kapanır korkusu beni tedirgin ediyor. Bugün aslında hem çok güzel hem de çok anlamlı bir gün Ramazan-ı Şerif'in ilk günü."Allah'ım ülkem ve tüm dünyayı bu salgın hastalıktan kurtarsın inşallah." Diye dua ederek öyküme son veriyorum.

Tuğçe ARSLAN
MEVSİMLER

İlkbahar denince akla ilk gelir çiçek
Lale, gül, papatya hepsi açacak
Kırmızı ,pembe,mavi
Renk renk olacak dünya
Baharın güzelliğiyle
Akşam sefası açacak geceleri
Her şey renk renk olacak
Arkadaş edineceğiz parklarda
Renklerle beraber
Sarı,kırmızı,turuncu tonları
Olur ağaçlar yapraklar
Ne güzel sonbahar bahçeler sararır.
Ağaçlar göçmen kuşlara el sallar,
Her mevsimin ayrı bir güzelliği var
Yaz gelince meyveler olur
Akşam sabah sıcak olur
Zamanı gelince toplanır hasat
Kalın giyiniriz kış aylarında
İslanırız karda yağmurda
Şapka bere takarız soğuklarda

Meryem Ecrin ÇELİKSOY BENİ NASIL ETKİLEDİ

Öncelikle herkese merhaba. Ben Meryem Ecrin Çeliksoy bugün sizlere Covid 19' un beni nasıl etkilediğinden bahsedeceğim.

Öncelikle birden bire okullar kapandı, uzaktan eğitime geçildi, sevdiklerimizi göremedik. Bunlar gerçekten insanı boşlukta hissettiriyor.

Mesela ben telefon, tablet, bilgisayar ne bilmezmişim. Annem bağımlılık yaptığı için bizi hep onlardan uzak tutmuş. Şimdi ise bilmediğim tasarım çizim ve animasyon programı yok. Zaten onun dışında telefona bakmıyorum.

Şimdi ise asıl konuya değinelim. Bildiğimiz gibi zor dönemlerden geçiyoruz fakat bazı insanlar bu kurallara uymamaktadır ve buda başka kişilere hastalık bulaştırıp belki Covid 19 ölmesine neden olacak. Ne kadar kötü dimi başkasının katili olmak tabi bunun olmamasını da sağlayabiliriz. Sadece maske, mesafe vb. birkaç kurala uymamız gerekli. Neyse birazda olumlu düşünelim değil mi?

Pandemi boyunca yeni şeyler yaptık mesela geçen sene Bilsen' de bir sürü online deney ve Diksiyon, Akıl Oyunları, Genel Bölüm ve Resim dersinde her hafta farklı şeyler yaptık hepsi de ayrı zevkli idi. Bu sene de yaptık tabi ki. Örneğin Ramazan köşesi , karikatür ve onlarca yeni çizimler 3D karakter çalışma vb.

Tabi evde yaptığımız bir sürü şey var ama bunlar hiç birinin yerini dolduramıyor. Ben kötü demiyorum yüz yüze de olsa kim bilir daha ne nicelerini yapardık dimi . İşte hiçbiri sabah 7 de kalkıp okula yetişmek için koşan gelir gelmez arkadaşlarına sarılan ardından da otobüse yetişip Bilsen'e gittiğimiz o günler. Tabi hepsi ayrıydı. İster istemez gözünün önüne geldiğinde resmen ağlayacak gibi hissediyorsun.

Kısacası hepimiz bu eski günleri özledik. O günlere dönmek için bu zor zamanları atlatmamız gerek. Bu zor zamanları geride bırakmak için sadece maske, mesafe ve temizlik gerekli. Benim diyeceklerim bu kadardı, herkese mutlu ve sağlıklı günler dilerim.

Bilge SARITEPE YUNUS EMRE

1240'da DOĞDU
Anadoluda ozan oldu
Şiirleri, toprak gibi,
Su gibi
Çok önemli idi

Kimden bahsediyorum , bilebildin mi?
Mevlana için çok önemli
Sözler söylemişti.

1320' de hayata veda etti
Ama onu herkes çok sevmiştii
Kimden bahsediyorum bilebildin mi?
Evet ,cevap yunus emre idi.

Gülce Didar KENDİR GİZEMLİ HARİTANIN PEŞİNDE

Bugün annemin “Gülce hadi kalk artık, pikniğe gideceğiz unuttun mu?” demesiyle uyandım. Yataktan kalktım, elimi yüzümü yıkadıktan sonra en sevdiğim elbisemi giydim. Anneme piknik sepetini hazırlamasında yardımcı olmak benim için çok eğlenceli bir şeydir. Bu yüzden anneme kek yapması için gerekli malzemeleri getirdim ve çırpmasına yardım ettim. Sonra annem mis gibi peynirli börek de yaptı. Piknik sepetine peynir, zeytin gibi şeyler koyduk. Sonunda pikniğe gitme zamanı gelmişti. Pikniğe arkadaşım Elif de gelecekti. Elif çok iyi kalpli, sevecen ve eğlenceliydi. Benim en sevdiğim arkadaşım. Onunla ve ailesiyle marketin önünde buluştuk. Nereye gideceğimizi ise bilmiyorduk. Anne ve babalarımıza sorduk ama sürpriz olduğunu söylediler. Arabayla yola çıktık. Bir saat kadar sonra bir ormandaydık. Ormanda büsbüyük, kocaman, yayvan, upuzun boylu bir çınar ağacı vardı. Üstünde de “Asırlık Çınar” yazıyordu. Annem yemeklerimizi yedikten sonra bu çınarın içine girip hep birlikte fotoğraf çekileceğimizi söyledi. Piknik örtüsü serildi. Üstüne piknik sepeti koyuldu. Annem yaptığı kek ve böreği piknik örtüsünün ortasına koydu. Elif’in annesi Sevda Teyze de yaptığı kısır ve kurabiyeleri böreğin yanına koydu. Yemeklerimizi afiyetle yedik. Sonra asırlık çınarın içine girip hep birlikte fotoğraf çekildik. Biz Elif’le bu çıkarcı çok beğendik. İçine yine girdik. Oradaki bir kağıt Elif’in dikkatini çekti. Kağıdı aldı ve “Bu bir harita!” diye bağırdı. “Ben de bakabilir miyim” dedim merakla. Kağıdı bana verdi. “Evet, harita. Ama nasıl gösterdiği yere gideceğiz, annelerimiz kızar,” dedim. Elif hemen atıldı: “Ormanı gezmeye gidiyoruz deriz.” dedi hemen. Haritayı Elif’e verdim, “Sen buldun sen tutmalısın,” dedim. O da haritayı çantasına koydu. Annelerimizin yanına gittik. Elif “Serpil Teyze, anne, ormanı dolaşmaya gidebilir miyiz,” dedi. Annelerimiz “Tamam ama fazla uzaklaşmayın,” dediler. Elif’in bir kardeşi vardı, adı Azra’ydı. Biz nereye gitsek oraya gitmek isterdi. Bu yüzden o da “Ben de gelmek istiyorum!” dedi. Elif buna hiç sevinmedi. Annesine “Anne, Azra her şeye burnunu sokuyor. Sıkılınca ve yorulunca da ben sıkıldım, ben yorulduğum diye başımızı şişiriyor,” dedi. Sevda Teyze de Azra’ya “Sen gitme bak sıkılırsın, yorulursun” dedi ve Azra’yı sonunda ikna etmeyi başardı. Elif’le oradan ayrıldık. Asırlık çınarın yanına gittik. Haritayı aldık. Haritaya göre yüz adım sağa gittikten sonra oradan yetmiş adım sola gitmemiz gerekiyordu. Öyle yaptık. Sonra işaretlenen yöne doğru baktık. Çalıkların arasında küçük bir tünel vardı. Tünelden içeriye girdik. İçeride rengarenk, çeşit çeşit çiçekler vardı. Mor menekşeler, mis kokulu güller, papatyalar, nergisler, leylaklar, zambaklar her yeri kaplamıştı. Biraz ileride minik bir şelale şırl şırl akıyordu. Çevremize hayran hayran bakarak şelaleye doğru yürüdük. Çimenlerin arasında dört çocuk neşeye oyun oynuyordu. Onların arkasında 3 tane şirin kulübe gördük. Çocuklarla tanışmak için ilk olarak “Merhaba” dedik, adlarımızı söyledik. Onlar da adlarını söylediler:

- Benim adım Ahmed, dedi biri.
- Benim adım Zeynep, dedi ikincisi.
- Benim adım Alperen, dedi öbürü.
- Benim adım Ayşe, dedi sonuncusu.

-Burası ne kadar güzel. Buranın adı ne? diye sorduk biz de.

-Burası Çiçekistan, dediler hep bir ağızdan. Biz yine bir soru yönelttik:

-Burayı nasıl buldunuz?

-Bulmadık, yaptık. Ama burası yapılırken biz dört yaşındaydık. Gelin, anne babalarımız size güzelce anlatsın, dediler.

Şirin bir kulübenin önüne geldik. Alperen anne ve babasına seslendi. Anne ve babası kapının önüne geldi. Biz de aynı soruyu yeniden yönelttik. Alperen’in babası anlatmaya başladı:

-Biz aslında şehir merkezinde oturuyorduk. Orada çevre kirliliği, hava kirliliği ve gürültüden çok bunalmıştık. Sağlıksız ve mutsuz bir hayat sürüyorduk. Bir gün bizim gibi düşünen dostlarımızla bir araya gelip doğal bir ortamda yeni bir hayat kurmaya karar verdik. Bu yüzden bu küçük köyü kurduk. Hiçbir ağaca zarar vermeden kulübeler yaptık. Hayvanlara zarar vermedikçe ve yiyecek verince hayvanlar da bize alıştı. Bir bahçe yaptık ve meyve sebzelerimizi kendimiz ekip biçtik. Burada mutlu ve huzurlu bir hayat sürüyoruz. Her yaz buraya gelip burada kalıyoruz. Fakat biz adresimizi hiç kimseye vermeyiz, siz burayı nasıl buldunuz merak ettim doğrusu, dedi.

Alperen “Şey, ben yeni bir arkadaş edinmek istedim. Hem bulunacak mı merak ettim. Bu yüzden o haritayı asırlık çınarın içine sakladım,” dedi. Alperen’in babası:

-Bir daha bize sormadan böyle bir şey yapma, dedi.

Alperen’in annesi bize kendilerinin yaptığı ekmek ve reçelden ikram etti. Afiyetle yedik. Ben de Elif’e, “Elif geç olmaya başladı, annelerimiz merak eder.” dedim. Alperen’in babası, “Bize söz verin, burayı kimseye anlatmayacaksınız. Çünkü insanlar buraya gelmek ister ve gelirlerse bu güzelliğe zarar verebilirler” dedi. Biz de Elif’le birlikte söz verdik. Sonra haritayı onlara verdik ve tünelden geçtik, önünü de çalıklarla kapattık. 70 adım sağa ve ondan sonra 100 adım sola gittik, asırlık çınarın yanına geldik. Asırlık çınarın yanından etrafa baktık ve ailelerimizi bulduk. Ailelerimiz bizi çok merak etmişti: “Nerede kaldınız sizi çok merak ettik,” dediler. Ben de anneme, “Etrafı geziyorduk, zamanın nasıl geçtiğini anlamadık” dedim. Birlikte bir süre daha oyunlar oynadık, güzel vakit geçirdik. Akşama doğru arabalarımıza binip eve doğru yola çıktık. Annem “Çok güzelmiş buralar, keşke böyle bir yerde yaşasaydık” dedi. Ben “Ama annecim, burada ev yapılmaz ki” derken Elif’e göz kırptım.